

Arrest

nr. 57 488 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 april 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 april 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 april 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 5 mei 2009, op 18 mei 2009 en op 14 januari 2010.

1.3. Op 25 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bagdad, meer bepaald de wijk Qadessiye. Uw echtgenote zou de Libanese nationaliteit hebben en zou momenteel woonachtig zijn bij haar familie in Libanon, samen met uw dochtertje. U verklaart een broer te hebben die in 1993 werd geëxecuteerd door het Saddamregime omwille van het beledigen van het regime. Uzelf zou in een schoenenbedrijf hebben gewerkt in de Nahr-straat in Bagdad. U reisde regelmatig voor dit werk heen en weer naar Syrië. Bij uw terugreis uit Syrië in december 2004 kreeg u ruzie bij een Syrische grenscontrole, hetgeen uitliep op een handgemeen. Hierna werd u de toegang tot Syrië definitief verboden.

Uw jongere broer werd in 2004 vermoord door het Mehdileger omwille van zogenaamd onislamitisch gedrag. Na deze moord werd uw vrouw lichamelijk en geestelijk zwaar ziek. Door haar gedrag kreeg u in oktober 2006 ruzie met uw burens, die sympathiseren met het Mehdileger. U zou aan hun voordeur met hen slaags zijn geraakt. Uw vader zou bemiddelingspogingen hebben ondernomen via de mukhtar, maar deze zouden op niets zijn uitgedraaid. Drie dagen later zou het Mehdileger uw huis zijn binnengevallen en een dreigbrief hebben achtergelaten voor u. U ging hierna bij uw zus logeren gedurende een tweetal dagen. Daarna ging u met de ganse familie bij uw broer logeren in Kerbala en dit tot 2007.

U bent uiteindelijk van Kerbala naar Syrië gereisd in april/mei 2007 met behulp van het paspoort van uw broer. Uiteindelijk zou u ook Syrië hebben moeten verlaten. Na een jaar verblijf in Syrië werd u door uw Irakese vriend R.(...) T.(...) A.(...) gecontacteerd. Deze vriend, die bij de huidige Irakese veiligheidsdienst werkte en tevens contacten onderhield met het Mehdileger, beweerde op de hoogte te zijn van de verblijfplaats van vijf in Irak ontvoerde Britten. Hij zou eveneens gezocht worden door de Amerikanen in Irak. Hij vroeg u om hulp bij het organiseren van zijn verblijf in Syrië en bij het organiseren van de contacten met de Britse ambassade aldaar. U verklaart meermaals de Britse ambassade in Damascus en Amman te hebben gecontacteerd, alsook een contactpersoon van de Britse ambassade in Irak te hebben gesproken. U zou eind juni 2008, samen met R.(...), naar de Britse ambassade in Damascus zijn gegaan. Uw vriend zou er info hebben doorgegeven over de daders en de exacte verblijfplaats van de ontvoerde Britten, waarna u de ambassade verliet met de belofte dat u hulp zou krijgen bij het verlaten van Syrië. U had hierna nog telefonisch contact met een contactpersoon van de Britse ambassade in Amman en Bagdad. Door uw vele contacten met de Britse ambassade, ook via internet en per telefoon, vreest u problemen met de Syrische veiligheidsdienst. Zo zou uw vriend R.(...) u op uw werk komen bezoeken zijn met het nieuws dat de Syrische veiligheidsdienst hem kwam zoeken. R.(...) zou kunnen vluchten zijn met behulp van een valse identiteitskaart.

Hierna vertrok u onmiddellijk naar Europa en kwam u aan in Zaventem op 11/04/2009.

Volgens uw verklaringen kwam u van een vlucht via Ankara naar Brussel. Bij aankomst in Zaventem beschikte u over een nota met het telefoonnummer van de advocaat B. Soenen, waarmee u reeds in Syrië contact had.

U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag een origineel nationaliteitsbewijs voor en een Irakese identiteitskaart, alsook uw originele Irakese paspoort met een enveloppe uit Libanon. Verder legt u een voedselrantsoenkaart voor dd. 2006, een kopie van een identiteitskaart van uw vader en twee medische attesten van uw vrouw, alsook een notablaadje met contactgegevens.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève omwille van de hiernavolgende redenen.

U heeft ten eerste uw persoonlijke vrees tegenover Irak onvoldoende aannemelijk gemaakt. Hoewel niet wordt getwijfeld aan uw afkomst uit Bagdad kan toch ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees in Irak. Zo verklaart u Irak te hebben verlaten in 2007 omwille van uw vrees voor het Mehdi-leger. Door uw persoonlijke problemen met enkele leden van deze organisatie in Bagdad zou u met uw vrouw en kind naar Kerbala zijn verhuisd in oktober 2006, alwaar u verbleef tot april 2007.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen documenten voorlegt ter ondersteuning van uw beweerde vervolgingsvrees in Irak, hoewel u bijvoorbeeld verklaart een dreigbrief te hebben ontvangen en u ruim de tijd kreeg tijdens uw verblijf in België om pogingen te ondernemen tot het bekomen van deze documenten. Het feit dat u geen documenten ter ondersteuning van uw vrees voor het Mehdileger blijkt te kunnen voorleggen, doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Zeker gezien uzelf verklaarde tijdens het laatste gehoor op het CGVS deze dreigbrief te zullen opsturen en dat deze brief zich in het huis van uw vader in Bagdad bevond (gehoorverslag CGVS

dd.14/01/2010 p.7). Dat u dit uiteindelijk heeft nagelaten, roept twijfels op bij de ernst van uw asielmotieven.

Verder is het opmerkelijk dat u zich inzake het burendispuut, dat de aanleiding tot uw vlucht uit Bagdad zou zijn, tegenspreekt doorheen de gehoren. Zo stelt u de ene keer dat u aanbelde bij het huis van de buren om over het probleem van uw echtgenote te spreken en de zoon de deur opendeed. U vroeg om zijn vader te kunnen spreken, waarop hij u 'vuile woorden' zou hebben toegeroepen. U zou hierop niets gezegd hebben en hem opnieuw gevraagd hebben zijn vader te spreken. Hierop zou hij samen met zijn vader naar buiten zijn gekomen, waarop het tot het incident zou zijn gekomen (gehoorverslag CGVS 05/05/2009 p.8). Uw vader zou direct naar de mukhtar zijn gegaan, tot middernacht met hem een bemiddelingspoging hebben ondernomen en u drie dagen later hebben gebeld met de waarschuwing niet naar huis terug te keren (gehoorverslag CGVS 05/05/2009 p. 9). Gans anders verklaart u tijdens een later gehoor dat u bij uw bezoek aan de buren niet de zoon maar de vader heeft gesproken en tijdens dit gesprek de zoon naar buiten kwam om u uit te schelden. Bovendien zou uw vader pas een dag later zijn bemiddelingspoging hebben ondernomen en zou het nog een 'grote week' hebben geduurd eer u de waarschuwing kreeg niet naar huis terug te keren (gehoorverslag CGVS 14/01/2010). Deze versies van de feiten lopen erg uit elkaar.

U stelt vervolgens omwille van uw problemen naar Syrië te zijn gereisd. Uw verklaringen omtrent uw reizen naar en verblijf in Syrië stemmen echter niet overeen met de door u voorgelegde documenten. Ook dit roept twijfels op bij de waarachtigheid van uw verklaringen. U legt na de verschillende gehoren door het CGVS uiteindelijk het origineel van uw eigen paspoort voor, geldig van 20/10/2005 tot 19/10/2006 en afgeleverd in Bagdad, met uw eigen naam en foto. U verklaarde hierbij dat het voorgelegde paspoort een authentiek document betreft (gehoorverslag CGVS dd.05/05/2009 p.10). Echter, er zijn verschillende ongeregelde en ongerijmdheden vast te stellen met betrekking tot uw verklaringen en de inhoud van dit paspoort, waardoor ernstig aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan worden getwijfeld. Zo komen de stempels in dit paspoort niet overeen met uw eigen verklaringen. U verklaart dit origineel paspoort te hebben aangevraagd voor professionele doeleinden, namelijk zou u enkele malen voor één of twee weken naar Syrië en Jordanië zijn gereisd om materialen te halen voor uw schoenmakerij (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.3). U blijft echter vaag over de periodes en de juiste data van uw reizen in dat jaar naar Syrië en Jordanië voor uw werk. U verklaart dat er een stempel in het paspoort staat van uw laatste reis naar Syrië in 2006, in de maand juni of juli. Echter, bij nazicht in het paspoort blijkt er geen enkele stempel van de grensovergang met Syrië te vinden anno 2006 (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.4-5). Na confrontatie met deze vaststelling bevestigt u dat er inderdaad geen stempels instaan van deze reizen. U hebt geen aannemelijke uitleg voor deze ongerijmde verklaring. U verklaart dat u de stempels tot en met het derde interview van het CGVS niet hebt nagekeken en dit omdat de kopies van het paspoort rechtstreeks van uw schoonbroer naar uw advocaat zouden zijn gefaxt. Echter, deze verklaringen zijn onaannemelijk gezien u reeds een kopie voorlegde van dit paspoort tijdens uw eerste gehoor met het CGVS in 2009, en u ondertussen ruim de tijd heeft gehad deze kopies te bekijken, zelfs als deze initieel enkel naar uw advocaat werden verstuurd. Bovendien zijn uw verklaringen omtrent deze reizen naar Syrië in 2006-2007 niet te rijmen met uw eerdere verklaring dat u na een persoonlijk conflict met de Syrische grenswacht in 2004 niet meer naar Syrië kon reizen met uw eigen paspoort, waardoor u na 2004 telkens met behulp van het paspoort van uw broer reisde (gehoorverslag CGVS dd.18/05/2009 p.2). Echter, na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen zegt u dat data voor u verwarrend zijn en beaamt u dat u na het grensconflict in 2004 niet meer naar Syrië kon met uw eigen paspoort. Hoe u dan wel nog in 2006 met uw eigen paspoort voor uw werk Syrië binnen reisde, weet u dan weer niet aan te geven (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.4).

Ook is de zeer selectieve manier waarop bepaalde (delen van) bladzijden uit het midden van uw paspoort ten prooi zijn gevallen aan een onbepaalde vuurbron uitermate opvallend. Zo is het heel merkwaardig dat een deel van een stempel van Bagdad International Airport is weggebrand uit dit paspoort en dat de enkele pagina's ernaast noch de kaft van het paspoort zijn aangetast door het vuur. Dit wijst overduidelijk op een poging tot fraude en het achterhouden van info. Ook andere delen van bepaalde bladzijden zijn op merkwaardige wijze verdwenen. Tenslotte is het ook opmerkelijk dat u er niet in slaagde het paspoort van uw broer S.(...), waarmee u in 2007 uit Irak reisde, voor te leggen, en dit ondanks het feit dat dit paspoort zich bij uw vriend in Syrië bevindt (gehoorverslag CGVS dd.18/05/2009 p.2). Gezien al deze elementen kan ernstig aan uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Irak en uw voorgehouden reizen naar Syrië worden getwijfeld. Hierdoor komt ook de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Rekening houdend met de vaststelling dat u (niettegenstaande het bestaan ervan) geen stavingstukken aanbrengt betreffende de problemen met het Mehdileger, met de vaststelling dat u zich tegenspreekt over de omstandigheden van het concrete incident en met de vaststelling dat het door u aangereikte paspoort vermoedens oproept dat u doelbewust onduidelijkheid schept over uw verblijven in

Irak of eventuele derde landen, dient te worden besloten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat er ook van zij, als u wordt gevraagd naar uw problemen in Kerbala, de stad waarvan u oorspronkelijk afkomstig bent en waar een aantal van uw familieleden wonen, verklaart u dat de familiale situatie bij uw broer moeilijk was geworden, waardoor u besloot om Irak te verlaten en een nieuw leven te beginnen in Syrië. U stelt dat u slechts één keer problemen hebt gekend met het Mehdi-leger, meer bepaald in Bagdad (gehoorverslag dd. 18/05/2009 p.10), en stelt in Kerbala, hoewel u een nieuw gezicht was op straat, geen enkel probleem te hebben gekend met het Mehdi leger (gehoorverslag dd. 14/01/2010 p.7-8). U verklaart slechts dat onbekenden anderhalve maand na uw vertrek uit Bagdad bij uw vader in Bagdad zijn gekomen en hem hebben geslagen. Hierbij zouden deze personen naar u gevraagd hebben, maar verder slaagt u er in het geheel niet in uw persoonlijke vervolgingsvrees in Kerbala voldoende aannemelijk te maken (gehoorverslag CGVS dd. 14/01/2010 p.7). Gezien u volgens uw verklaringen maandenlang in Kerbala verbleef na een dreigement van het Mehdi leger in Bagdad omwille van een persoonlijke ruzie, en gezien u onvoldoende aanwijzingen aanbrengt van een risico op vervolging vanwege het Mehdi leger tijdens uw verblijf in Kerbala, kan onmogelijk uw vrees tegenover Irak als voldoende aannemelijk worden beschouwd. Er kan dan ook aangenomen worden dat u zich bij terugkeer naar Irak kan vestigen in Kerbala. Rekening houdend met het feit dat u uw vrees ten aanzien van het Mehdi-leger niet aannemelijk kan maken en met het feit dat u zelf geen problemen in Kerbala aanhaalt, brengt u onvoldoende elementen aan die erop zouden wijzen dat u in Kerbala zou worden vervolgd of er andere problemen zou kennen.

Uit bovengaannde dient te worden besloten dat u evenmin de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Er dient immers te worden aangenomen dat u zich bij terugkeer naar Irak kan vestigen in Kerbala, de streek waarvan uw familie afkomstig is, waar een deel van uw familie nog steeds woonachtig is en ten aanzien waarvan u geen geloofwaardige vrees aanhaalt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiietische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het zuiden die gericht waren op sjiietische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel

minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

In de regio Kerbala in Zuid-Irak is de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kerbala in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre noodzakelijk, dient er op gewezen te worden dat ook de redenen waarom u Syrië heeft verlaten weinig geloofwaardig zijn gebleken. U verklaart na een rustig verblijf in Syrië problemen te hebben gekend met de Syrische veiligheidsdienst en dit nadat u contacten onderhield met de Britse ambassade in Damascus. Nadat in april - mei 2008 uw Iraakse vriend T.(...) A.(...) R.(...) bij u in Damascus was gekomen, zouden de problemen met de Syrische veiligheidsdiensten zijn begonnen (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.8). Echter, uw verklaringen omtrent uw problemen in Syrië zijn eveneens uiterst vaag, zodat ook hier ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid ervan.

Zo verklaart u uw vriend R.(...) T.(...) A.(...) reeds sinds de jaren '90 te kennen en zou hij bij u verbleven hebben in dezelfde wijk in Damascus (gehoorverslag CGVS dd. 14/01/2010 p.8 en gehoorverslag CGVS dd.18/05/2009 p.4). Toch legt u uiterst vage verklaringen af omtrent de functie van R.(...) in de huidige Irakese overheid (gehoorverslag CGVS dd. 14/01/2010 p.10). Zo weet u dat hij werkte voor de controledienst op de veiligheidsdiensten in het Ministerie van Binnenlandse Zaken en dat hij contacten heeft met het Mehdi leger. Echter, meer weet u niet te vertellen, ook niet waarom hij juist gezocht wordt door de Amerikanen (gehoorverslag CGVS dd.18/05/2009 p.4). Ook kan u niet de naam opgeven van de oom van R.(...) die zou zijn vermoord (p.12 gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010). Deze verklaringen zijn op zijn minst vaag te noemen omdat het een goede vriend van u betreft waarmee u reeds een tiental jaar in contact was, en u verklaart hem te kennen omdat hij een collega-ambachtsman was in de industriële zone alwaar u werkte. Ook zouden jullie elkaar wekelijks ontmoet hebben in Bagdad toen u nog in Irak was (gehoorverslag CGVS dd.18/05/2009 p.4-5).

Verder zijn uw verklaringen omtrent uw contacten met de Britse ambassade eveneens heel beperkt en weinig gedetailleerd waardoor ook aan uw verklaringen hieromtrent ernstig kan getwijfeld worden. Zo dient te worden opgemerkt dat u verklaart telefonische en email contacten te hebben onderhouden met de Britse ambassade. Echter, bij navraag naar de telefoonnummers die u contacteerde, slaagt u er zelfs niet in een deel van een telefoonnummer op te geven (gehoorverslag dd 14/01/2010 p.9). Verder kan het uiterst bevreemdend worden genoemd dat u vele malen contact bleek te hebben gehad met de Britse ambassade in Damascus terwijl u geen enkel contactgegeven kan opgeven over de gecontacteerde personen aldaar (gehoorverslag dd 14/01/2010 p.10 dd.18/05/2009 p.5). Ook verklaart u contacten te hebben gehad via email maar blijkt u zich ook het gebruikte emailadres niet meer te herinneren (gehoorverslag dd.05/05/2009 p.10). Gezien het hoge belang van deze contacten bij het bepalen van uw voorgehouden vrees in Syrië, kan van u een gedetailleerde omschrijving van deze telefonische en emailcontacten worden verwacht. Uw vage verklaringen hieromtrent doen ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande.

Verder verklaart u verschillende malen te hebben gebeld en opgebeld te zijn geweest door contacten in de ambassade, maar als u gevraagd wordt naar de inhoud van deze gesprekken blijft u slechts heel beperkt in uw omschrijving hiervan. Bij de vraag naar meer inhoudelijke details hierover geraakt u niet verder dan dat u de telefoon doorgaf aan R.(...). Gezien het feit dat naar eigen zeggen dagenlang overlegde met hem over het al dan niet contacteren van de Britse ambassade, kan van u echter een meer omstandige en uitgebreide uitleg worden verwacht over de inhoud van deze gesprekken (gehoorverslag CGVS dd. 18/05/2009 p.4; dd.14/01/2010 p.8). U verklaart hierbij zelfs dat u

zich niet precies herinnert wat werd gevraagd en wat het antwoord was, gezien de chaotische toestand (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.9). Als u even verder expliciet gevraagd wordt naar de geheime info die u dan wel doorgaf aan de Britse ambassade, slaagt u er evenmin in enige aannemelijke inhoudelijke gegevens te verschaffen (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.9). U vermeldt dat het onderhoud vier uur duurde en dat u van plaats veranderde voor een ander deel van het onderhoud, reden te meer om u nog de belangrijke details te herinneren van zo'n lang onderhoud met de Britse ambassade. Als u verder nogmaals naar meer details wordt gevraagd over de gegevens die u doorgaf aan de Britse ambassade, vermeldt u een persoon Q.(...) A.(...) K.(...) die werd vrijgelaten door de Amerikanen in ruil voor de vrijlating van de Britse gevangenen. Echter, deze op dat moment actuele info is eveneens vrij op internet te vinden, waardoor u opnieuw uw verklaringen dat u geheime info doorgaf aan de Britse ambassade over de ontvoering van de vijf Britten helemaal niet aannemelijk maakt (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.10). U verklaart dat u geheime info doorgaf samen met R.(...) over de verblijfplaats van de ontvoerders; u noemt een wijk maar zonder enige verdere aanwijzingen waarom en hoe R.(...) deze beweringen verkreeg en staaft (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.10). Ook tijdens een vorig gehoor op het CGVS vermeldde u bij de vraag naar welke informatie R.(...) doorgaf aan de Britse ambassade, enkel de algemeen gekende feiten van de ontvoering. Als u dan nog naar verdere info werd gevraagd, verklaart u dat hierna ook de latere plaats van de ontvoerders werd aangehaald, namelijk dat de gijzelaars niet buiten Irak maar wel degelijk binnen Irak werden vastgehouden. Echter, deze vermeldingen staft u evenmin aan de hand van concrete aanwijzingen die R.(...) zelf zou hebben gegeven waardoor de Britten zouden weten waar deze personen exact worden vastgehouden in Irak en vooral hoe R.(...) dat dan wel te weten is gekomen (gehoorverslag CGVS dd.18/05/2009 p.6-7-8).

Gezien het belang van deze zaak voor de Britse veiligheidsdiensten en gezien de algemeen gekende context waarbij vele Iraakse tipgevers zich destijds aanmeldde bij de Britse ambassade teneinde een geldelijke beloning op te strijken, kan verwacht worden dat de inhoud van de doorgegeven geheime gegevens veel meer details en aanwijzingen zou bevatten dan de enkele gegevens door u opgegeven. Er kunnen van u meer omstandige verklaringen worden verwacht, zeker gezien uw vele contacten met de Britse ambassade en de geheime info waarover u beweert te beschikken. Ook kan worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs van de vele contacten voorlegt, waardoor de hierboven vermelde beoordeling van ongeloofwaardigheid nog wordt versterkt (gehoorverslag CGVS dd.14/01/2010 p.1).

Voorgaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat ook uw voorgehouden problemen in Syrië weinig geloofwaardig zijn.

Tenslotte legt u ter ondersteuning van uw asielrelaas nog een origineel nationaliteitsbewijs voor, een Irakese identiteitskaart en een voedselrantsoenkaart. Echter, deze documenten tonen uw Irakese afkomst aan, dewelke hier niet in twijfel wordt getrokken. De overige voorgelegde documenten, namelijk de enveloppe met Libanese stempels, de kopie van de identiteitskaart van uw vader en twee medische attesten van uw vrouw, alsook een notablaadje met contactgegevens, betreffen niet uw persoonlijke vervolgingsvrees waardoor deze de aard van bovenstaande motivering niet kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een coherent relaas heeft uiteengezet met betrekking tot zijn vervolgingsvrees in Irak. Hij wijst erop dat hij talloze identiteitsdocumenten heeft voorgelegd en stelt dat in de bestreden beslissing dan ook niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad. Onder verwijzing naar de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" voert verzoeker aan dat heel omzichtig dient te worden omgesprongen met de bewijslast die op de kandidaat-vluchtelingen rust aangezien het voor velen quasi onmogelijk is om bewijzen voor te leggen dat zij in hun land van nationaliteit vervolgingsproblemen kennen. Voorts onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 62 en 48/4 van de vreemdelingenwet, herhaalt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, nationaliteit en

herkomst uit Bagdad. Volgens verzoeker zou dit element op zich voldoende moeten zijn om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft in de bestreden beslissing immers zelf toe dat aan Irakezen uit Centraal-Irak en dus ook uit Bagdad de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Hij acht het niet aanvaardbaar dat zijn verblijf van enkele maanden in Kerbala als intern vluchtalternatief aanvaard zou kunnen worden, temeer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na heel veel vragen over Bagdad terecht tot de conclusie kwam dat hij van Bagdad afkomstig is, aldus nog verzoeker. Naar het oordeel van verzoeker is het dan ook weinig consequent maar eerder opportunistisch van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zijn asielrelaas als volledig ongeloofwaardig af te wijzen behoudens dat ene gedeelte waarin zijn korte verblijf in Kerbala aangehaald werd. Hij verzoekt dan ook hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omwille van de veiligheidssituatie in zijn stad van herkomst, zijnde Bagdad.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 17 januari 2011 laat verzoeker volgende bijkomende stavingstukken geworden: een dreigbrief, vergezeld van een eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands en een kopie van een enveloppe.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen documenten voorlegt ter ondersteuning van zijn beweerde vervolgingsvrees in Irak en hij in het bijzonder de dreigbrief afkomstig van het Mehdi leger niet bijbrengt, (ii) hij zich inzake het burendispuut, dat de aanleiding tot zijn vlucht uit Irak zou zijn, tegensprekt doorheen de gehoren, zoals wordt toegelicht, (iii) zijn verklaringen omtrent zijn reizen naar en verblijf in Syrië niet overeenstemmen met de door hem voorgelegde documenten en zijn verklaringen omtrent deze reizen naar Syrië in 2006-2007 bovendien niet te rijmen zijn met zijn eerdere verklaring dat hij na een persoonlijk conflict met de Syrische grenswacht in 2004 niet meer naar Syrië kon reizen met zijn eigen paspoort waardoor hij na 2004 telkens met behulp van het paspoort van zijn broer reisde (iv) ook de zeer selectieve manier waarop bepaalde (delen van) bladzijden uit het midden van zijn paspoort ten prooi zijn gevallen aan een onbepaalde vuurbron merkwaardig is en overduidelijk wijst op een poging tot fraude en het achterhouden van info en het tevens opmerkelijk is dat hij er niet in slaagde het paspoort van zijn broer S., waarmee hij in 2007 uit Irak reisde, voor te leggen en dit ondanks het feit dat dit paspoort zich bij zijn vriend in Syrië bevindt, (v) er dient te worden aangenomen dat hij zich bij terugkeer naar Irak kan vestigen in Kerbala, de streek waarvan zijn familie afkomstig is, waar een deel van zijn familie nog steeds woonachtig is en ten aanzien waarvan hij geen geloofwaardige vrees aanhaalt, (vi) er voor burgers uit Kerbala uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit deze regio geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en hij bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, (vii) ook de redenen waarom hij Syrië heeft verlaten weinig geloofwaardig zijn, zoals omstandig wordt uiteengezet en (viii) zijn nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en een voedselrantsoenkaart zijn Irakese afkomst aantonen, die niet in twijfel wordt getrokken, en de overige voorgelegde documenten, namelijk een enveloppe met Libanese stempels, en kopie van de identiteitskaart van zijn vader, twee medische attesten van zijn vrouw en een notablaadje met contactgegevens, niet zijn persoonlijke vervolgingsvrees betreffen.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.7. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekers vraag tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Irak. Zijn nationaliteit wordt immers niet betwist.

De redenen waarom verzoeker Syrië zou hebben verlaten en het feit dat hij een paspoort indient waarmee geknoeid is, is niet relevant bij de beoordeling van verzoekers nood aan bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, Irak.

2.8. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Om als vluchteling te worden erkend is onder meer vereist dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kan het statuut van vluchteling geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kan verwachten. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. (VANHEULE, D., *Vluchtelingen. Een overzicht*, Gent, Mys & Breesch, 1998, p.40).

Zo al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, concludeert de Raad dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Immers, blijkens verzoekers verklaringen 'vluchtte' hij na de bedreigingen door het Mehdi leger naar Kerbala, de stad waarvan zijn familie oorspronkelijk afkomstig is en waar een aantal van zijn familieleden wonen, en kon hij daar veilig verblijven. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk geen persoonlijke problemen met het Mehdi leger meer te hebben gekend in de periode toen hij in Kerbala bij zijn broer woonde (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn beweerde problemen met het Mehdi leger het lokale niveau overstijgen. Evenmin haalt hij andere overtuigende elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij in Kerbala zou worden vervolgd of dat hij er andere problemen zou kennen. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker uit Kerbala vertrokken is omdat de situatie bij zijn broer moeilijk was geworden. Op geen enkel ogenblik haalde verzoeker aan dat zijn vertrek uit Kerbala was ingegeven door het feit dat het Mehdi leger hem op het spoor zou kunnen komen omwille van zijn afwezigheid op de begrafenis van zijn vader in Bagdad. Deze post-factum verklaring in het verzoekschrift is dan ook geenszins overtuigend om ook maar enige vrees voor vervolging in Kerbala aannemelijk te maken. De Raad is dan ook van oordeel dat indien de ingeroepen feiten al geloofwaardig zouden zijn, verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet. Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, kan immers van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij, al dan niet bij zijn familie, in Kerbala kan wonen. Waar verzoeker ter terechtzitting betoogt dat hij afkomstig is van Bagdad en slechts enkele maanden in Kerbala verbleef bij zijn broer, wijst de Raad er overigens nog op dat verzoeker geboren is in Kerbala en hij twee identiteitsdocumenten heeft ingediend, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 19), uitgereikt in Kerbala op 26/01/1977 en zonder vervaldatum en uitgereikt in Kerbala op 19/10/2005 zonder vervaldatum, zodat zijn verbondenheid met Kerbala meer is dan een paar maanden bij zijn broer.

2.9. Het neerleggen van een dreigbrief die verzoeker in Bagdad zou hebben ontvangen vermag niet afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen. Overigens betreft het een fotokopie die door eender wie kan gemaakt worden. Ook de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte stukken vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tonen verzoekers nationaliteitsbewijs, zijn identiteitskaart en een voedselrantsoenkaart slechts zijn Irakese afkomst aan, dewelke niet in twijfel wordt getrokken, en houden de overige voorgelegde documenten, zijnde een enveloppe met Libanese stempels, en kopie van de identiteitskaart van zijn vader, twee medische attesten van zijn vrouw en een notablaadje met contactgegevens, geen verband met zijn persoonlijke vervolgingsvrees.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst de Raad vooreerst naar de overwegingen onder punt 2.8., op grond waarvan de Raad besluit dat verzoeker beschikt over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet en hij zich in geval van terugkeer naar Irak kan vestigen in Kerbala. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat er voor burgers uit Kerbala uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit deze regio geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet,

informatie welke door verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet wordt betwist. Dienvolgens kan hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opdracht te geven bijkomend onderzoek te verrichten, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS